

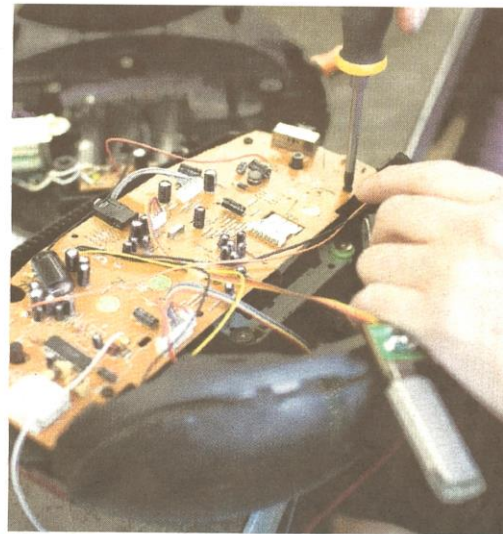
OUDE DELFT

In deze rubriek wordt teruggeblikt op een historische periode of gebeurtenis in Delft.

Gratis kapotte spullen repareren of kleding herstellen, het is al vijf jaar een gouden formule voor Repair Café Delft. Elke maand komen tientallen vrijwilligers in actie tegen verspilling en verkwisting. „Hé, weer die Senseo, weer die condensator.”

▲ Vrijwilligers van Repair Café Delft worstelen met een weerbarstig koffiezetapparaat. FOTOS MATTHIJS TERMEER

▲ Vele apparaten gaan door de handen van technuten.

‘Te veel wordt weggegooid’

Matthijs Termeer

In een van de werkplaatsen van het Science Centre zijn twee vrijwilligers van Repair Café Delft zeker een uur bezig met de reparatie van een onwillig koffiezetapparaat. Het ding heeft een fraaie rode kleur en een zo mogelijk nog aantrekkelijker ontwerp, maar fatsoenlijk koffiezetten is er niet bij.

„We proberen met kunst- en vliegwerk een bypassoperatie uit te voeren”, meldt Theo Kapsenberg (72), in zijn werkzame leven expert in de meettechniek bij TNO. Kapsenberg vult bekertjes, blaast door slangetjes, krijgt met zijn kompaan een stroomstoot te verwerken en wordt half ondergespetterd door het knorrende en piepende apparaat.

Tegen sluitingstijd deelt de gepensioneerde technet plechtig mee: „We hebben eenduidig vast kunnen stellen dat-ie weer functioneert als er een nieuwe pomp in komt.”

Fototoestel

Kapsenberg en co zijn niet de enigen met een zware operatie. Folkert van Rijswijk heeft langere tijd zijn handen vol aan een fototoestel, dat dienst weigert na een bezoek aan het strand. Eigenlijk wist de onderzoeker bij het Nederlands Forensisch Instituut van meet af aan waar hij aan toe was.

„Er zat óveral zand. De kans van slagen was nihil.” Later blijkt dat de pogingen van Kapsenberg en Van Rijswijk behoren tot de vijftien niet-succesvolle reparaties van de dag, op een totaal van veertig aangeboden

apparaten. „Dat is geweldig”, glundert penningmeester Robbert Bloemberg. „Een hoge score.”

Repair Café Delft doet het goed, met maandelijks rond de vijftig vrijwilligers die zich inzetten om op twee locaties zoveel mogelijk apparaten, goederen en kleding te repareren. Waarom ze dat doen? Secretaris Leidy Papendrecht: „Er wordt veel te veel weggegooid!”

En dat is helemaal niet nodig. Neem haar cd-speler, waarvan het laatste kuren vertoonde in de tijd dat ze nog niet bij het Repair Café betrokken was. Gooi maar weg, luidde het advies in de winkel. Ze wordt er nog boos om. „Doodzonde om weg te gooien. Zo’n prachtig geluid!” Papendrecht kwam bij het Repair Café terecht en hup: „Het was in een wip gemaakt.” Voorzitter Peter Backer, droogjes: „Mechanische problemen

zijn wel te verhelpen, als er niets gebroken is.”

Backer, met een achtergrond in elektrotechniek, ict en bedrijfskunde, repareert ‘alles waar een stekker aan zit’. Ook hij ergert zich aan het gemak waarmee artikelen bij het vuilnis gezet worden.

Maar eigenlijk stoort het Backer nog meer dat fabrikanten vaak geen enkele moeite doen om een behoorlijke reparatie uit te voeren. „Fabrikanten denken alleen maar: weer een apparaat verkocht.”

Repair Cafés komen hiertegen in het geweer, onder meer door iedere vrijwillige reparateur een gedetailleerd formulier te laten invullen over de verrichte klus, succesvol of niet. Op die manier worden er patronen zichtbaar. „Hé, weer die Senseo, weer die condensator. Dan heb je wel een vuist naar de fabrikant: jongens, de

Fabrikanten denken alleen maar: weer een apparaat verkocht
—Peter Backer

mensen komen naar óns toe. Het is eigenlijk schaamteloos dat de fabrikant zijn verantwoordelijkheid niet neemt.”

Sociale functie

Volgens Backer heeft het Repair Café ook een sociale functie. „Er is niks leukers dan samen aan een apparaat knutselen. De gedachte is: elkaar als stadgenoten helpen.”

De naam ‘café’ is er niet voor niets - bezoekers komen in een ongedwongen omgeving terecht. Volgens de beginselen van de Repair Cafés is het de bedoeling dat ze er iets van opsteken en voortaan zelf reparaties kunnen uitvoeren. Backer: „De praktijk is dat de mensen erbij zitten te kijken.”

Maar ja, de jeugd van tegenwoordig plakt zijn eigen fietsband ook al jaren niet meer. Het deert Marijke Kapsenberg (71) niet. Ze bestiert de naaihoek en heeft vandaag met haar collega vier ‘klanten’ blij kunnen maken. Een gat in een spijkerbroek hier, een zoom daar, een uitgescheurd kruis is hersteld en een bordenwarmer weer als nieuw.

„Ik vind naaien en herstellen ongevoelig leuk, ik omarm aan alle kanten het Repair-gebeuren”, zegt ze. „Ik denk dat we allemaal van de oude garde zijn. Het is een algehele houding van: als iets nog gemaakt kan worden, maak je het. Vervolgens ga je om je heen kijken of er iets voor in de plaats kan komen. Als dat niet lukt, koop ik pas iets.” Waar de voormalige onderwijzeres al die moeite voor doet? „Het fijne gevoel dat je krijgt als iets gemaakt is.”

GESCHIEDENIS

Strijd tegen afval en CO₂-uitstoot

Het eerste Repair Café was in 2009 in Amsterdam. Inmiddels is het fenomeen uitgegroeid tot 1.200 ‘cafés’ wereldwijd, waarvan 400 in Nederland. Repair Café Delft opereert elke eerste zaterdag van de maand in het Science Centre

aan de Mijnbouwstraat 120 en in Delfshove aan het Vorrinklein 99. De afgelopen vijf jaar repareerden vrijwilligers in de strijd tegen de afvalberg en CO₂-uitstoot ruim driekwart van de ongeveer 2.500 aangeboden spullen, geheel of

gedeeltelijk. Het invullen van reparatieformulieren is een gevolg van een motie van GroenLinks uit 2015, waarin de partij aandringt op onderzoek naar de werking van Repair Cafés. Een ‘pilot’ van zes maanden moet duidelijk maken

welke artikelen het meest worden aangeboden. Repair Café Delft krijgt geen subsidie en moet het hebben van giften en de opbrengst van dranken en taart. Zaterdag heeft de reparatiedag door het jubileum een feestelijk tintje.